HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

7 decembrie 2022*

„Politica economică și monetară – Supravegherea prudențială a instituțiilor de credit – Articolul 22 din Directiva 2013/36/UE – Opoziție a BCE față de achiziția de participații calificate într-o instituție de credit – Momentul de la care începe să curgă termenul de evaluare – Intervenție a BCE în faza inițială a procedurii – Criterii de stabilitate financiară a potențialului achizitor și de respectare a cerințelor prudențiale – Existența unui motiv rezonabil de opoziție față de achiziție pe baza unuia sau mai multor criterii de evaluare – Articolul 106 din Regulamentul de procedură – Cerere de organizare a unei ședințe lipsită de motivare”

În cauza T-330/19,

PNB Banka AS, cu sediul în Riga (Letonia), reprezentată de O. Behrends, avocat,

reclamantă,

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată de C. Hernández Saseta, F. Bonnard și V. Hümpfner, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Comisia Europeană, reprezentată de D. Triantafyllou, A. Nijenhuis și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

intervenientă,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus, la deliberări, din domnul S. Gervasoni (raportor), președinte, domnii L. Madise și P. Nihoul, doamna R. Frendo și domnul J. Martín y Pérez de Nanclares, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, PNB Banka AS, solicită anularea deciziei, notificată prin scrisoarea din 21 martie 2019, prin care Banca Centrală Europeană (BCE) a decis să se opună operațiunii constând în achiziția de participații calificate în B (denumită în continuare „decizia atacată”).

I. Istoricul cauzei

2 Reclamanta era, la data deciziei atacate, o instituție de credit mai puțin semnificativă în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice BCE în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63), cu sediul în Letonia. Pentru acest motiv, ea a fost plasată sub supravegherea directă a Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital, Letonia, denumită în continuare „CPFC”).

3 CR era, la data introducerii acțiunii, principalul acționar al reclamantei.

4 În luna august 2017, potrivit reclamantei, CR a depus o plângere la autoritățile din Regatul Unit cu privire la fapte de corupție de care s-ar fi făcut vinovat A, guvernator al Latvijas Banka (Banca Centrală a Letoniei). Faptele de corupție denunțate constau în tentativele acestuia din urmă de a obține, grație influenței pe care ar deține-o asupra CPFC, mită din partea lui CR.

5 La 12 decembrie 2017, reclamanta, precum și CR și alți membri ai familiei acestuia din urmă, acționari ai reclamantei, au inițiat o procedură de arbitraj împotriva Republicii Letonia la Centrul Internațional pentru Reglementarea Diferendelor relative la Investiții (ICSID), în temeiul Tratatului din 24 ianuarie 1994 privind promovarea și protecția investițiilor între Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și Republica Letonia.

6 În luna decembrie 2017, potrivit reclamantei, CR a denunțat la autoritățile letone faptele de corupție menționate la punctul 4 de mai sus.

7 La 17 februarie 2018, A a fost arestat în urma deschiderii, la 15 februarie 2018, a unei anchete penale preliminare îndreptate împotriva sa de Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (Biroul pentru Prevenirea și Combaterea Corupției, Letonia, denumit în continuare „KNAB”). Obiectul acestei anchete era reprezentat de acuzații de corupție în legătură cu procedura în materie de supraveghere prudențială împotriva unei bănci letone, alta decât reclamanta. Printr-o decizie din 19 februarie 2018, cu ocazia repunerii în libertate a lui A, KNAB i-a impus acestuia din urmă mai multe măsuri de siguranță, printre care interdicția de a-și exercita funcția de guvernator al Băncii Centrale a Letoniei.

8 La 28 iunie 2018, A a fost inculpat de procuroarea responsabilă cu efectuarea anchetei menționate la punctul 7 de mai sus. Rechizitoriul, completat la 24 mai 2019, conținea trei capete de acuzare. Primul capăt de acuzare privea acceptarea, în anul 2010, a unei oferte de mită propuse de președintele consiliului de supraveghere al unei bănci letone, alta decât reclamanta, și a mitei înseși, în schimbul căreia A ar fi furnizat consultanță pentru a permite acestei bănci să se sustragă supravegherii CPFC și s-ar fi abținut să participe la reuniunile CPFC în cursul cărora au fost abordate problemele referitoare la supravegherea băncii respective. Al doilea capăt de acuzare

se referea, pe de o parte, la acceptarea, după 23 august 2012, a unei oferte de mită propuse de vicepreședintele consiliului de administrație al aceleiași bănci, în schimbul unei consultanțe din partea lui A în vederea obținerii ridicării restricțiilor de activitate dispuse de CPFC și a prevenirii altor restricții, și, pe de altă parte, la acceptarea de către A a plății a jumătate din această mită. Al treilea capăt de acuzare privea spălarea banilor destinată să ascundă originea, transferurile și proprietatea asupra fondurilor plătite lui A corespunzătoare mitei vizate de al doilea capăt de acuzare.

9 La 1 octombrie 2018, reclamanta a notificat CPFC intenția sa de a achiziționa în mod direct o participație calificată într-o altă instituție de credit letonă, B (denumită în continuare „banca-țintă”) și de a depăși 50 % din capitalul și din drepturile de vot ale acesteia din urmă. În aceeași zi, CR a notificat CPFC intenția sa de a achiziționa indirect, prin intermediul participației sale la capitalul reclamantei, o participație calificată în banca-țintă.

10 La 3 octombrie 2018, CPFC a informat reclamanta că ea considera notificarea sa incompletă și nu iniția evaluarea acesteia. În ziua următoare, a solicitat reclamantei să furnizeze informații suplimentare.

11 La 19 octombrie 2018, alți potențiali achizitori indirecți decât CR, printre care și CT, au notificat CPFC intenția lor de a achiziționa în mod indirect o participație calificată în banca-țintă.

12 La 19 și 22 octombrie 2018, reclamanta a depus la CPFC informații suplimentare, în special un plan de afaceri.

13 La 30 octombrie 2018, CPFC a notificat reclamantei că elementele furnizate erau incomplete și nu iniția procesul de evaluare. În ziua următoare, a solicitat informații suplimentare.

14 La 1 și 20 noiembrie 2018, potențialii achizitori au furnizat informațiile suplimentare solicitate, în special un plan de afaceri actualizat.

15 La 23 noiembrie 2018, CPFC a informat potențialii achizitori că confirma primirea notificărilor, că aceste notificări erau complete și că vor fi evaluate în termen de 60 de zile lucrătoare.

16 La 15 și 18 ianuarie 2019, CPFC a solicitat reclamantei și lui CR informații suplimentare. Aceasta a suspendat perioada de evaluare până la data primirii informațiilor în cauză și cel târziu până la 13 februarie 2019.

17 La 12 și 13 februarie 2019, reclamanta și CR au furnizat informații suplimentare.

18 Prin scrisoarea din 15 februarie 2019, CPFC a confirmat primirea informațiilor furnizate și i-a informat pe potențialii achizitori că termenul de evaluare expira la 22 martie 2019.

19 Prin Hotărârea din 26 februarie 2019, Rimšēvičs și BCE/Letonia (C-202/18 și C-238/18, EU:C:2019:139), Curtea a anulat decizia KNAB din 19 februarie 2018 în măsura în care prin aceasta i se interzicea lui A să își exercite funcția de guvernator al Băncii Centrale a Letoniei. Ea a considerat că Republica Letonia nu dovedise că eliberarea lui A din funcția de guvernator al Băncii Centrale a Letoniei se întemeia pe existența unor indicii suficiente cu privire la faptul că acesta săvârșise o abatere gravă în sensul articolului 14.2 al doilea paragraf din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al BCE.

20 În aceeași zi, CPFC a adoptat Decizia nr. 45/2019, prin care a impus reclamantei să respecte, pe o bază individuală și pe o bază consolidată, o cerință totală de capital în cadrul procesului de control și de evaluare prudențială (denumită în continuare „cerința totală de capital SREP”) de 12 %.

21 La 1 martie 2019, CPFC a prezentat BCE o propunere de decizie, în sensul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1024/2013, în sensul unei opoziții față de proiectul de achiziție.

22 Prin scrisoarea din 7 martie 2019, BCE a invitat potențialii achizitori să prezinte observații cu privire la un proiect de decizie.

23 Prin scrisoarea din 14 martie 2019, reclamanta și CR au prezentat observații.

24 Prin scrisoarea datată 21 martie 2019, BCE a notificat decizia atacată potențialilor achizitori. Prin aceasta, ea se opunea achiziției de participații calificate și depășirii a:

– 30 % din capital și din drepturile de vot deținute indirect de CR și de alte părți care acționează în mod concertat, în calitate de potențiali achizitori indirecți, în banca-țintă;

– 50 % din capitalul și din drepturile de vot deținute direct de reclamantă, în calitate de potențial achizitor direct, în banca-țintă.

25 BCE a anexat la decizia atacată răspunsul său la observațiile prezentate de reclamantă și de CR în scrisoarea lor din 14 martie 2019 (denumită în continuare „răspunsul la observații”).

26 În primul rând, în ceea ce privește criteriul solidității financiare a potențialilor achizitori, BCE a arătat că acest criteriu trebuia să fie considerat îndeplinit dacă se stabilește că potențialul achizitor dispunea nu numai de capacitatea de finanțare a proiectului de achiziție, ci și de capacitatea de a menține, în viitorul apropiat, o structură financiară solidă referitoare atât la potențialul achizitor direct, cât și la banca-țintă.

27 Pe de o parte, BCE a apreciat că reclamanta dispunea de fonduri care îi permiteau să cumpere acțiunile băncii-țintă. Totuși, aceasta a constatat că reclamanta suferise pierderi nete semnificative. BCE a considerat că reclamanta se confrunta cu un nivel ridicat de risc de credit, în special cu o rată a creditelor neperformante de 47 % la mijlocul anului 2018 și cu un nivel scăzut de fonduri proprii. În special, aceasta a subliniat că ratele de capital ale reclamantei constituiau o încălcare a cerinței generale de capital (CGC). Aceasta a adăugat că, la sfârșitul anului 2018, reclamanta încălca cerințele aplicabile riscurilor mari în privința mai multor contrapărți. Ea a menționat că reclamanta nu respecta limitele aplicabile tranzacțiilor cu părțile afiliate în privința lui CR. BCE a apreciat că reclamanta nu ar fi în măsură să furnizeze sprijin financiar băncii-țintă în caz de nevoie.

28 Pe de altă parte, BCE a considerat că potențialii achizitori indirecți, care ar controla indirect banca-țintă și noul grup constituit după proiectul de achiziție (denumit în continuare „noul grup”), nu ar fi în măsură să furnizeze un sprijin financiar suficient băncii-țintă și noului grup. Aceasta a constatat că CR, principalul acționar al reclamantei, nu a declarat alte resurse financiare decât participarea sa la reclamantă, pentru o valoare estimată de 13,6 milioane de euro, care trebuia să fie diminuată cu angajamentele sale față de reclamantă, în valoare de 11,8 milioane de euro. Ea a considerat că planul de afaceri prezentat de potențialii achizitori arăta că noul grup ar avea un nivel scăzut de fonduri proprii. BCE a constatat că rata totală de fonduri proprii ale noului grup nu ar permite să se atingă CGC aplicabilă în prezent reclamantei la nivelul

grupului. În general, BCE a considerat că nivelul de fonduri proprii ale noului grup nu ar fi adecvat, având în vedere faptul că acest grup ar prezenta un nivel de risc ridicat și că probabil ar fi necesare viitoare aporturi de capital.

29 În plus, BCE a considerat că existau îndoieli serioase cu privire la intenția reală a potențialilor achizitori indirecți de a susține banca-țintă în caz de nevoie. Aceasta a subliniat lipsa unui angajament ferm și irevocabil al potențialilor achizitori indirecți de a oferi un astfel de sprijin. De asemenea, a luat în considerare lipsa substanțială a sprijinului financiar acordat reclamantei în ultima perioadă.

30 BCE a concluzionat că nu era îndeplinit criteriul solidității financiare.

31 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul capacității instituției de credit de a respecta cerințele prudențiale, BCE a considerat că această capacitate trebuia să fie apreciată nu numai la nivelul băncii-țintă, ci și la nivelul noului grup. Ea a adăugat că trebuia să se raporteze nu numai la momentul proiectului de achiziție, ci și după această achiziție.

32 BCE a considerat că, dacă proiectul de achiziție nu ar avea niciun efect negativ imediat asupra respectării numai de către banca-țintă a cerințelor de fonduri proprii și de lichiditate la nivel individual, noul grup nu ar respecta probabil cerințele de fonduri proprii nici în scenariul de bază, nici în scenariul defavorabil al planului de afaceri prezentat de potențialii achizitori. Astfel, presupunând că cerința totală de capital SREP aplicabilă noului grup nu ar fi mai redusă decât cea aplicabilă reclamantei în anii 2018 și 2019, noul grup ar încălca CGC aplicabilă.

33 BCE a constatat de asemenea că banca-țintă cunoscuse pierderi semnificative în cursul celor doi ani precedenți. Ea a menționat că CPFC inițiase o procedură administrativă la 26 februarie 2018 în ceea ce privește deficiențele băncii-țintă referitoare la sistemul de control intern și la combaterea spălării banilor. BCE a apreciat că noul grup s-ar confrunta cu un profil de risc ridicat și se putea aștepta în mod rezonabil ca cerința totală de capital SREP aplicabilă grupului menționat să fie mai ridicată decât nivelurile avute în vedere în scenariul de bază al planului de afaceri.

34 BCE a considerat că scenariul de bază menționat era exagerat de optimist, în sensul că prevedea o revenire foarte rapidă la profitabilitate și acumularea de beneficii. Aceasta a subliniat că planul de afaceri nu furniza informații detaliate și convingătoare cu privire la termenele necesare pentru a atinge pragul de rentabilitate și pentru a obține un astfel de nivel de profit într-un an.

35 BCE a arătat că potențialii achizitori furnizaseră mai multe scenarii defavorabile. Aceasta a constatat că, în scenariul cel mai defavorabil, costurile de funcționare ale băncii-țintă ar rămâne constante, iar aceasta din urmă ar suferi o amendă de 1,5 milioane de euro impusă de CPFC în cadrul procedurii administrative legate de combaterea spălării banilor. În acest scenariu, ar interveni un deficit suplimentar de fonduri proprii în raport cu CGC din anul 2019. BCE a considerat că aceste scenarii defavorabile erau mai realiste decât scenariul de bază și evidențiau nivelul insuficient de fonduri proprii al noului grup.

36 BCE a considerat că, prin urmare, noul grup nu ar respecta probabil cerințele de fonduri proprii aplicabile.

37 BCE a considerat că noul grup s-ar confrunta cu problemele moștenite de la reclamantă, și anume cu un nivel ridicat de risc de credit și cu o încălcare a limitelor aferente expunerilor mari. Aceasta a apreciat că persistența nivelului ridicat de risc de credit al reclamantei ar avea un impact asupra riscului de deficit de fonduri proprii al noului grup. BCE a considerat că, potrivit unor scenarii nefavorabile, s-ar menține încălcările limitelor aferente expunerilor mari ale reclamantei.

38 În sfârșit, BCE a considerat că deficiențele de guvernanță și de control intern ale reclamantei și ale băncii-țintă, în special în ceea ce privește prevenirea spălării banilor, nu erau abordate în planul de afaceri și nu exista niciun motiv să se creadă că constituirea unui nou grup ar permite rezolvarea acestor deficiențe.

39 În general, BCE a considerat că strategia potențialilor achizitori față de banca-țintă nu era clară. Aceasta a apreciat că potențialii achizitori nu furnizaseră decât informații foarte limitate cu privire la fuziunea preconizată, care ar trebui să se întindă pe o perioadă de până la 18 luni, și la organizarea noului grup până la finalizarea fuziunii. BCE a arătat că această lipsă de claritate apărea în slaba calitate a planului de afaceri în ceea ce privește coerența, lizibilitatea și descrierea acțiunilor prevăzute, ceea ce creștea îndoielile cu privire la credibilitatea globală a proiectului de achiziție.

40 BCE a considerat că proiectul de achiziție nu putea conduce la formarea unui nou grup bancar viabil, în special pentru că măsurile de natură să garanteze succesul unei asemenea operațiuni nu erau suficient de detaliate sau de convingătoare. Aceasta a apreciat că noul grup ar fi alterat de un model de afaceri nesustenabil, de un sistem deficitar de guvernanță și de control intern moștenit de la cele două entități care trebuiau să fuzioneze, precum și de o strategie neclară pentru depășirea acestor probleme și ar dispune de un nivel scăzut de fonduri proprii, care prezintă un risc ridicat de încălcare a cerințelor prudențiale. Ea a apreciat că, independent de fuziunea preconizată și luând în considerare numai banca-țintă, proiectul de achiziție ar avea un efect negativ asupra capacității băncii respective de a-și remedia deficiențele actuale.

41 Prin urmare, BCE a apreciat că nici criteriul respectării cerințelor prudențiale nu era îndeplinit.

42 BCE a concluzionat că, având în vedere că nici criteriul stabilității financiare a potențialului achizitor, nici cel al respectării cerințelor prudențiale nu erau îndeplinite, se opune proiectului de achiziție, fără a examina această achiziție în raport cu celelalte criterii prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338), astfel cum a fost transpusă în dreptul leton.

43 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 31 mai 2019, reclamanta, CR și CT au introdus prezenta acțiune.

II. Fapte ulterioare introducerii acțiunii

44 La 15 august 2019, BCE a concluzionat că se considera că reclamanta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor

firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1). În aceeași zi, Comitetul unic de rezoluție (SRB) a decis să nu adopte o schemă de rezoluție în sensul articolului 18 alineatul (1) din acest regulament în privința reclamantei.

45 La 22 august 2019, CPFC a solicitat Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Tribunalul Orașului Riga, Arondismentul Suburban Vidzeme, Letonia) să declare reclamanta insolvabilă.

46 La 12 septembrie 2019, Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Tribunalul Orașului Riga, Arondismentul Suburban Vidzeme) a declarat reclamanta insolvabilă. Acesta a numit un administrator judiciar însărcinat cu procedura de insolvență (denumit în continuare „administratorul judiciar”) și i-a transferat acestuia toate competențele reclamantei și ale consiliului său de administrație. El a respins cererea consiliului de administrație al reclamantei de a-și menține drepturile de a o reprezenta pe aceasta din urmă în cadrul acțiunii împotriva evaluării BCE din 15 august 2019 de constatare a dificultății în care se afla sau era susceptibilă de a se afla reclamanta, împotriva deciziei SRB din aceeași zi de a nu adopta o schemă de rezoluție în privința acesteia și împotriva deciziei CPFC de a iniția o procedură de insolvență. Instanța respectivă a adăugat că acest lucru nu excludea posibilitatea consiliului de administrație al reclamantei de a depune o cerere separată la administratorul judiciar cu privire la drepturile de reprezentare în cadrul unor misiuni specifice.

47 Tot la 12 septembrie 2019, CPFC a solicitat BCE să retragă autorizația reclamantei.

48 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 octombrie 2019 (cauza T-732/19), reclamanta, precum și alți acționari sau potențiali acționari ai reclamantei au solicitat anularea deciziei SRB din 15 august 2019 de a nu adopta o schemă de rezoluție în privința reclamantei.

49 La 21 decembrie 2019, A a încetat să mai ocupe funcția de guvernator al Băncii Centrale a Letoniei.

50 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2020 (cauza T-50/20), reclamanta a solicitat anularea deciziei BCE din 19 noiembrie 2019 prin care s-a refuzat obligarea administratorului judiciar să acorde avocatului împuternicit de consiliul de administrație al reclamantei accesul la sediile sale, la informațiile pe care le deține, precum și la personalul și la resursele sale.

51 La 17 februarie 2020, BCE a retras autorizația reclamantei. Această retragere a intrat în vigoare în ziua următoare.

52 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 27 aprilie 2020 (cauza T-230/20), reclamanta a introdus o acțiune împotriva acestei decizii.

III. Procedura și concluziile părților

53 La data de 10 septembrie 2019, BCE a depus un memoriu în apărare la grefa Tribunalului.

54 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 20 septembrie 2019, Comisia Europeană a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor BCE. Prin decizia din 28 octombrie 2019, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis cererea de intervenție a Comisiei.

55 La 4 noiembrie 2019, Comisia a depus un memoriu în intervenție la grefa Tribunalului.

56 La 28 aprilie 2020, președintele Camerei a patra a hotărât, în temeiul articolului 69 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să suspende procedura până la pronunțarea deciziei Tribunalului în cauza T-50/20. Prin Ordonanța din 12 martie 2021, PNB Banka/BCE (T-50/20, EU:T:2021:141), Tribunalul a pronunțat decizia sa în această cauză și procedura în prezenta cauză s-a reluat de la acea dată.

57 La 28 aprilie 2021 și, ulterior, la 28 iunie 2021, reclamanta, CR și CT au solicitat o suspendare a procedurii, până la pronunțarea Curții în cauza C-321/21 P, referitoare la recursul formulat împotriva Ordonanței din 12 martie 2021, PNB Banka/BCE (T-50/20, EU:T:2021:141). La 20 mai 2021 și, ulterior, la 6 august 2021, președintele Camerei a patra a decis, după ascultarea BCE, să nu suspende procedura.

58 Prin scrisoarea din 8 iulie 2021, reprezentatul reclamantei a informat Tribunalul că nu îi mai reprezenta pe CR și CT. Prin Ordonanța din 21 decembrie 2021, Tribunalul (Camera a patra) a decis, în temeiul articolului 131 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, că nu mai era necesar să se pronunțe asupra prezentei acțiuni în măsura în care era introdusă de CR și CT.

59 Termenul pentru depunerea replicii a fost stabilit ultima dată la 30 septembrie 2021. Reclamanta nu a depus niciun memoriu în replică în termenul acordat.

60 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.

61 BCE, susținută de Comisie, solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

IV. În drept

A. Cu privire la existența unui mandat al reprezentantului care a introdus acțiunea în numele reclamantei

62 Potrivit articolului 51 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, atunci când partea pe care o reprezintă este o persoană juridică de drept privat, avocații au obligația să depună la grefă un mandat eliberat de aceasta din urmă.

63 La dosar figurează un mandat eliberat de președintele consiliului de administrație al reclamantei la 5 martie 2019 (anexa A.2).

64 Reclamanta arată că administratorul judiciar a refuzat ca avocatul pe care ea l-a desemnat să o reprezinte să aibă acces la documentele sale, la sediile, la personalul și la resursele sale. Aceasta a prezentat, în cadrul răspunsului său din 13 martie 2020 la o întrebare a Tribunalului, o scrisoare a administratorului judiciar din 16 septembrie 2019 prin care se arăta că avocatul său trebuia, în primul rând, „să prezinte administratorului [judiciar] un raport scris cu privire la evoluția acordului [referitor la prestarea de servicii juridice], indicând în detaliu instrucțiunile primite de la [reclamantă], sarcinile efectuate de [avocat] și dacă există efectiv lucrări în curs”, în al doilea rând, „să informeze administratorul [judiciar] în ceea ce privește plățile […]”, în al treilea rând, „să se abțină de la orice activitate în numele [reclamantei] fără o consultare prealabilă cu administratorul [judiciar], în special să înceteze să furnizeze servicii facturabile [reclamantei]”.

65 În pofida scrisorii menționate a administratorului judiciar din 16 septembrie 2019, din înscrisurile din dosar nu reiese și nici reclamanta, nici BCE nu susțin că administratorul judiciar a revocat mandatul eliberat de președintele consiliului de administrație al reclamantei la 5 martie 2019. Scrisoarea respectivă nu menționează o asemenea revocare, chiar dacă indică faptul că avocatul desemnat de președintele consiliului de administrație trebuie să se abțină de la orice activitate în numele reclamantei fără consultarea prealabilă a administratorului judiciar.

66 Prin urmare, Tribunalul constată că reclamanta a depus un mandat care îl abilitează pe avocatul său să introducă o acțiune în conformitate cu articolul 51 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

B. Cu privire la cererile de suspendare a procedurii depuse la 28 aprilie 2021 și, ulterior, la 28 iunie 2021

67 La 28 aprilie 2021 și, ulterior, la 28 iunie 2021, reclamanta a solicitat suspendarea procedurii. În susținerea cererilor sale de suspendare, aceasta a arătat că avea nevoie de acces la sediile, la dosarele și la resursele sale financiare și că administratorul judiciar nu coopera pentru a-i asigura o reprezentare efectivă, în pofida Hotărârii din 5 noiembrie 2019, BCE și alții/Trasta Komercbanka și alții (C-663/17 P, C-665/17 P și C-669/17 P, EU:C:2019:923).

68 Deși Tribunalul nu este obligat să expună motivele pentru care decide să suspende sau nu o procedură, în temeiul articolului 69 literele (c) sau (d) din Regulamentul de procedură, acesta consideră util, cu titlu excepțional, să precizeze cele ce urmează.

69 Decizia de a suspenda sau nu o procedură, în temeiul articolului 69 literele (c) sau (d) din Regulamentul de procedură, ține de competența discreționară a Tribunalului (a se vedea în acest sens Ordonanța din 20 octombrie 2011, DTL/OAPI, C-67/11 P, nepublicată, EU:C:2011:683, punctele 32 și 33, Hotărârea din 15 octombrie 2012, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-554/11 P, nepublicată, EU:C:2012:629, punctul 37, și Hotărârea din 17 ianuarie 2018, Josel/EUIPO, C-536/17 P, nepublicată, EU:C:2018:14, punctul 5).

70 În speță, la 28 aprilie 2020, procedura a fost suspendată până la pronunțarea deciziei Tribunalului în cauza T-50/20, prin care reclamanta solicitase anularea deciziei BCE din 19 noiembrie 2019 prin care s-a refuzat obligarea administratorului judiciar să acorde avocatului împuternicit de consiliul de administrație al reclamantei accesul la sediile sale, la informațiile pe care le deține, precum și la personalul și la resursele sale.

71 Prin Ordonanța din 12 martie 2021, PNB Banka/BCE (T-50/20, EU:T:2021:141), Tribunalul a respins acțiunea reclamantei. Acesta a considerat în special că BCE era vădit necompetentă să dea curs cererii consiliului de administrație al reclamantei de a dispune ca administratorul judiciar să acorde acces avocatului împuternicit de acest consiliu la sediile, la informațiile, la membrii personalului și la resursele reclamantei (punctul 73). Acesta a apreciat de asemenea că deciziile adoptate de autoritățile naționale în contextul unei proceduri de insolvență, precum cea care o vizează pe reclamantă, ca răspuns la o eventuală cerere de acces la documentele, la sediile, la personalul sau la resursele instituției de credit în cauză sunt în principiu supuse controlului instanțelor naționale, care pot, dacă este cazul, să adreseze Curții întrebări preliminare în temeiul articolului 267 TFUE în cazul în care ar întâmpina dificultăți în interpretarea sau în aplicarea dreptului Uniunii (punctul 72).

72 De asemenea, trebuie să se constate că, în special în pofida suspendării procedurii de la 28 aprilie 2020 până la 12 martie 2021, reclamanta nu dovedește și nici măcar nu susține, inclusiv în cererea sa de suspendare a procedurii din 28 iunie 2021, că a inițiat o procedură jurisdicțională împotriva administratorului judiciar, căruia îi reproșează totuși, în fața Tribunalului, că avocatului împuternicit de consiliul său de administrație i s-a refuzat accesul la sediile, la informațiile, la personalul și la resursele sale de la sfârșitul anului 2019.

73 După ce a prezentat schimburi de scrisori și de e-mailuri cu administratorul judiciar care au avut loc la 12 și 16 septembrie 2019, precum și în cursul lunii noiembrie 2019, reclamanta s-a limitat să precizeze, în cererea de suspendare a procedurii depusă la grefa Tribunalului la 28 aprilie 2021, că își „intensifica eforturile” față de administratorul judiciar și de instanțele letone, fără a oferi detalii cu privire la natura acestor eforturi.

74 În plus, din decizia din 12 septembrie 2019 a Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Tribunalul Orașului Riga, Arondismentul Suburban Vidzeme), menționată la punctul 46 de mai sus, nu reiese că reclamanta ar fi împiedicată să sesizeze instanțele letone cu privire la un eventual litigiu cu administratorul judiciar. Nu numai că această decizie menționează că posibilitatea consiliului de administrație al reclamantei de a depune o cerere separată la administratorul judiciar în ceea ce privește drepturile de reprezentare în cadrul unor misiuni specifice nu este exclusă, dar Hotărârea din 5 noiembrie 2019, BCE și alții/Trasta Komercbanka și alții (C-663/17 P, C-665/17 P și C-669/17 P, EU:C:2019:923), invocată de reclamantă pentru a susține că administratorul judiciar nu cooperează în mod satisfăcător pentru a asigura reprezentarea sa efectivă, este ulterioară deciziei menționate, astfel încât reclamanta putea invoca *a priori* hotărârea menționată ca un element nou în fața instanței naționale.

75 Prin urmare, Tribunalul apreciază că nu este necesar să suspende din nou procedura.

C. Cu privire la faza orală a procedurii

76 Potrivit articolului 106 din Regulamentul de procedură:

„(1) Procedura în fața Tribunalului cuprinde, în cadrul fazei sale orale, o ședință de audiere a pledoariilor, organizată fie din oficiu, fie la cererea unei părți principale.

(2) Cererea de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor formulată de o parte principală trebuie să indice motivele pentru care aceasta dorește să fie ascultată. […]

(3) În lipsa cererii prevăzute la alineatul (2), Tribunalul poate decide, în cazul în care se consideră suficient de lămurit de înscrisurile și mijloacele materiale de probă de la dosarul cauzei, să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii. […]”

77 Astfel, din cuprinsul articolului 106 din Regulamentul de procedură reiese că, în lipsa unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor care să indice motivele pentru care o parte principală dorește să fie ascultată, Tribunalul poate, în cazul în care se consideră suficient de lămurit, să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

78 Expunerea de motive a proiectului de regulament de procedură din 14 martie 2014, accesibilă publicului pe site-ul internet al Curții de Justiție a Uniunii Europene, confirmă de altfel că, ținând seama în special de cerințele bunei administrări a justiției și de economie a procedurii, „Tribunalul speră să se poată dispensa de organizarea unei ședințe dacă apreciază că aceasta nu este necesară, cu excepția situației în care una dintre părțile principale formulează o cerere în care indică motivele pentru care dorește să fie ascultată”.

79 Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură (denumite în continuare „DPA”) enunță la punctul 142 că partea principală care dorește să fie ascultată în cadrul unei ședințe de audiere a pledoariilor trebuie să depună, în termen de trei săptămâni de la notificarea către părți a închiderii fazei scrise a procedurii, o cerere motivată în acest sens. Acesta precizează că motivarea respectivă trebuie să rezulte dintr-o apreciere concretă a utilității unei ședințe de audiere a pledoariilor pentru partea respectivă și să indice elementele dosarului cauzei „sau” ale argumentației pe care această parte consideră necesar să le dezvolte „sau” să le combată mai amplu în cadrul ședinței de audiere a pledoariilor. Se indică faptul că, pentru a orienta mai bine dezbaterile în cadrul acesteia, este „de dorit” ca motivarea să nu prezinte un caracter general, mărginindu-se, de exemplu, să se refere la importanța cauzei. Punctul 143 din DPA prevede că, în lipsa unei cereri motivate depuse de o parte principală în termenul stabilit, Tribunalul poate decide să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

80 Astfel, din articolul 106 din Regulamentul de procedură, precum și din cuprinsul punctelor 142 și 143 din DPA rezultă că, în lipsa unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor sau în prezența unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor lipsite de motivare, Tribunalul poate decide să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii, în cazul în care se consideră suficient lămurit de înscrisurile din dosarul cauzei.

81 În speță, prin scrisoarea din 29 noiembrie 2021, reclamanta și-a exprimat poziția cu privire la organizarea unei ședințe după cum urmează:

„1. Confirmăm că, pentru motivele explicate în detaliu, nu există în prezent nicio reprezentare efectivă a [reclamantei]. În scopul exclusiv de a respecta termenul aplicabil, solicităm prin prezenta o audiere. Cu toate acestea, ar trebui mai întâi să se restabilească reprezentarea efectivă [a reclamantei].

2. Nu este posibilă pregătirea sau asistarea la o ședință în circumstanțele actuale.”

82 Din scrisoarea menționată din 29 noiembrie 2021 reiese că cererea de organizare a unei ședințe formulată de reclamantă este lipsită de motivare. Astfel, această cerere nu indică niciun motiv pentru care reclamanta dorește să fie ascultată.

83 În plus, în scrisoarea din 25 octombrie 2021, prin care părțile principale au fost informate cu privire la închiderea fazei scrise a procedurii, grefa Tribunalului a amintit dispozițiile articolului 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, precum și pe cele ale punctului 142 din DPA și a atras atenția părților principale asupra faptului că, în contextul crizei sanitare, motivarea trebuia să îndeplinească cerințele de la punctul 142 menționat din DPA.

84 Desigur, reclamanta a susținut, în cererea sa de organizare a unei ședințe, că se considera privată de o reprezentare efectivă.

85 Chiar presupunând că reclamanta încearcă, prin aceasta, să justifice în mod implicit lipsa motivării cererii sale de organizare a unei ședințe, ceea ce nu reiese însă din cererea menționată, trebuie să se considere că argumentația sa referitoare la lipsa unei reprezentări efective nu poate fi considerată o justificare a lipsei motivării acestei cereri. În special, împrejurarea că reclamanta este lipsită de o reprezentare efectivă, în sensul pe care îl expune, nu o împiedica cu nimic să prezinte elemente detaliate în susținerea unei cereri de organizare a unei ședințe.

86 Prin urmare, dat fiind că reclamanta nu a prezentat niciun element de motivare în cererea sa de organizare a unei ședințe și, în plus, în condițiile în care obligația de motivare a acesteia din urmă îi fusese amintită în mod expres de grefa Tribunalului, trebuie să se considere că cererea menționată de organizare a unei ședințe nu respectă articolul 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

87 În aceste condiții, Tribunalul, întrucât se consideră suficient de lămurit de înscrisurile din dosar, decide să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii, conform articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

D. Cu privire la fond

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că termenul de evaluare a expirat înainte de adoptarea deciziei atacate

88 Reclamanta susține că termenul de evaluare prevăzut la articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2013/36 a expirat înainte de adoptarea deciziei atacate. Or, proiectul de achiziție ar fi considerat aprobat dacă autoritatea de control nu se opune acestuia înainte de expirarea termenului menționat, în temeiul articolului 22 alineatul (6) din directiva respectivă, iar BCE nu s-ar fi putut opune, la data deciziei atacate, proiectului de achiziție.

89 Reclamanta susține că, la data e-mailului CPFC din 25 octombrie 2018, toate condițiile erau îndeplinite pentru ca termenul de evaluare să înceapă. Acesta din urmă ar fi început cel târziu la 29 octombrie 2018, după două zile lucrătoare de la e-mailul menționat. Astfel, prin acest e-mail, apoi prin scrisoarea din 30 octombrie 2018, CPFC ar fi recunoscut că primise notificarea proiectului de achiziție, precum și toate documentele solicitate. Reclamanta adaugă că, deși este adevărat că, în e-mailul său din 25 octombrie 2018 și, ulterior, în scrisoarea sa din 30 octombrie 2019, CPFC a descris o abordare diferită de procedura și de termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36 și care, potrivit CPFC, i-ar fi fost impusă de BCE, acest argument este lipsit de relevanță.

90 BCE contestă argumentația recurentei.

91 Potrivit articolului 22 alineatele (1), (2) și (6) din Directiva 2013/36:

„(1) Statele membre cer oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat («potențialul achizitor»), care au decis să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o instituție de credit, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie cel puțin 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să devină filiala lor («proiect de achiziție»), să notifice în scris autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată înaintea achiziției, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante, astfel cum sunt precizate în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) [din această directivă]. […]

(2) Autoritățile competente confirmă în scris potențialului achizitor primirea notificării, în temeiul alineatului (1), sau a informațiilor suplimentare în temeiul alineatului (3), imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primire.

Autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor pe care statele membre le doresc anexate la notificare în baza listei prevăzute la articolul 23 alineatul (4) [din această directivă] («termen de evaluare»), pentru a finaliza evaluarea menționată la articolul 23 alineatul (1) [din directiva menționată] («evaluarea»).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

[…]

(6) În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție în cursul termenului de evaluare, acesta se consideră aprobat.”

92 Potrivit articolului 23 alineatul (4) din Directiva 2013/36: „Statele membre publică o listă cu informațiile necesare pentru a realiza evaluarea și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) [din directiva menționată]. […]”

93 Articolele 22 și 23 din Directiva 2013/36 au fost transpuse prin articolele 28 și 29 din Legea letonă privind instituțiile de credit, astfel cum sunt precizate în Regulamentul 192 al CPFC din 28 noiembrie 2017, intitulat „Lista informațiilor necesare pentru notificarea achiziției sau a majorării unei participații calificate și principiile generale și procedura aplicabile examinării unei notificări” (denumit în continuare „Regulamentul 192”).

94 Articolul 28 din Regulamentul 192 prevede că confirmarea de primire a notificării proiectului de achiziție menționează printre altele că această notificare este considerată completă.

95 Ghidul comun al Autorității Bancare Europene (ABE), al Autorității Europene de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA) și al Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) privind evaluarea prudențială a achizițiilor și majorarea participațiilor calificate în sectorul financiar, publicat la 20 decembrie 2016 (JC/GL/2016/01, denumit în continuare „ghidul comun”), conțin de altfel precizări referitoare la notificare. Atât BCE, cât și CPFC au arătat că respectă acest ghid în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1093/2010/UE al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire

a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO 2010, L 331, p. 12). Potrivit punctului 9.1 a doua teză din ghidul menționat, notificarea va fi considerată completă atunci când cuprinde toate informațiile necesare prevăzute în lista publicată în conformitate cu legislația relevantă în scopul evaluării prudențiale de către supraveghetorul prudențial. A treia teză a punctului 9.1 prevede că confirmarea trebuie să constituie exclusiv o etapă procedurală referitoare la completitudinea formală a notificării, având efectul de a declanșa perioada de 60 de zile lucrătoare în care trebuie efectuată evaluarea prudențială și nu presupune o revizuire substanțială a documentației furnizate de către supraveghetorul băncii-țintă.

96 În speță, CPFC a confirmat primirea notificării proiectului de achiziție, în conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpus în dreptul leton, prin e-mailul datat 23 noiembrie 2018. Acest e-mail menționează în special, în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul 192, că notificarea este completă.

97 Reclamanta susține în mod greșit că, anterior datei de 23 noiembrie 2018, CPFC a recunoscut, prin e-mailul său din 25 octombrie 2018 și prin scrisoarea sa din 30 octombrie 2018, că primise notificarea, precum și toate documentele solicitate.

98 Dimpotrivă, pe de o parte, prin e-mailul respectiv din 25 octombrie 2018, menționat în scrisoarea din 30 octombrie 2018, CPFC a indicat reclamantei că BCE era în curs să verifice dacă notificarea era completă. Pe de altă parte, prin acest e-mail din 30 octombrie 2018, aceasta a indicat reclamantei că rapoartele prezentate nu erau complete, iar procedura de evaluare nu începuse. Ea a adăugat că va informa reclamanta, printr-o scrisoare separată, cu privire la informațiile lipsă. La 31 octombrie 2018, aceasta a comunicat reclamantei lista informațiilor menționate.

99 În consecință, nici e-mailul din 25 octombrie 2018, nici scrisoarea din 30 octombrie 2018 ale CPFC nu constituiau o confirmare de primire a notificării, în sensul articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpus în dreptul leton.

100 Pe de altă parte, reclamanta nu susține că informațiile solicitate de CPFC în scrisoarea sa din 31 octombrie 2018 nu erau necesare pentru efectuarea evaluării și nu trebuiau comunicate CPFC la momentul notificării, în conformitate cu articolul 22 alineatul (1) și cu articolul 23 alineatul (4) din Directiva 2013/36, astfel cum au fost transpuse în dreptul leton. În special, ea nu indică faptul că aceste informații nu sunt menționate în Regulamentul 192, care stabilește lista informațiilor care sunt necesare pentru efectuarea evaluării și care trebuie comunicate autorităților competente la momentul notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36 și în anexele la acest regulament.

101 Cu titlu suplimentar, este necesar să se arate că BCE susține, fără a fi contrazisă, că lipseau din planul de afaceri prezentat la 19 octombrie 2018 anumite informații necesare în conformitate cu anexa 9 la Regulamentul 192, și anume, în primul rând, un plan de punere în aplicare a obiectivului urmărit de proiectul de achiziție, în al doilea rând, rezultatele financiare prevăzute pentru următorii trei ani (la nivel individual și la nivel consolidat), în al treilea rând, compunerea consiliului de administrație, compunerea consiliului de supraveghere și obligațiile acestuia, precum și compunerea principalelor comitete ale instituției financiare instituite de consiliul de administrație și de consiliul de supraveghere, inclusiv informațiile referitoare la persoanele care conduc sau vor conduce instituția financiară și comitetele acesteia.

102 Prin urmare, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că, începând de la 25 octombrie 2018, erau îndeplinite condițiile pentru începerea termenului de evaluare.

103 Primul motiv trebuie, așadar, să fie respins ca nefondat.

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea procedurii prevăzute la articolul 15 din Regulamentul nr. 1024/2013 și la articolele 85-87 din Regulamentul nr. 468/2014

104 Reclamanta susține că CPFC și BCE nu au respectat normele de procedură care se impuneau în speță, prevăzute la articolul 15 din Regulamentul nr. 1024/2013 și la articolele 85-87 din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al BCE din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (JO 2014, L 141, p. 1), dat fiind că CPFC nu a prezentat nicio propunere de decizie.

105 Reclamanta susține de asemenea că decizia atacată este afectată de un viciu de procedură întrucât cerințele privind capitalul reglementat pe care se întemeiază nu au fost definite decât într-o scrisoare primită la 1 martie 2019, la mult timp după notificarea proiectului de achiziție, într-un moment în care reclamanta nu mai avea posibilitatea de a modifica această notificare. În plus, BCE nu ar fi ținut seama de faptul că cerințele specifice stabilite de CPFC ar fi fost contestate de reclamantă și ar face obiectul unei examinări.

106 BCE contestă argumentația reclamantei.

107 Potrivit articolului 15 din Regulamentul nr. 1024/2013:

„(1) Fără a aduce atingere excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (c) [din acest regulament,] orice notificare a unei achiziții de participație calificată într-o instituție de credit cu sediul într-un stat membru participant sau orice informație conexă se înaintează autorităților naționale competente ale statului membru în care instituția de credit își are sediul, în conformitate cu cerințele prevăzute în dreptul național relevant, pe baza actelor menționate la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf [din acest regulament].

(2) Autoritatea națională competentă evaluează achiziția propusă și transmite BCE notificarea și o propunere de decizie de a se opune sau nu achiziției, pe baza criteriilor prevăzute în actele menționate la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf [din acest regulament,] cu cel puțin zece zile lucrătoare înainte de expirarea perioadei relevante de evaluare prevăzute de dreptul relevant al Uniunii și sprijină BCE în conformitate cu articolul 6 [din acest regulament].

(3) BCE decide dacă se opune achiziției pe baza criteriilor de evaluare prevăzute în dreptul relevant al Uniunii și în conformitate cu procedura și în termenul de evaluare prevăzute în dreptul Uniunii.”

108 În primul rând, în măsura în care reclamanta arată că decizia atacată este contrară articolului 15 din Regulamentul nr. 1024/2013 și articolelor 85-87 din Regulamentul nr. 468/2014, dat fiind că CPFC nu a prezentat BCE o propunere de decizie, trebuie să se constate că acest argument este neîntemeiat în fapt. După cum reiese din cuprinsul punctelor 1.3 și 2.1 din decizia atacată, CPFC a depus o propunere de decizie la BCE la 1 martie 2019, care a fost prezentată în fața Tribunalului.

109 În al doilea rând, reclamanta invocă existența unui viciu de procedură, întrucât BCE s-ar fi întemeiat pe cerințe privind capitalul reglementat care au fost stabilite de CPFC numai printr-o scrisoare pe care reclamanta arată că a primit-o la 1 martie 2019, după notificarea proiectului de achiziție.

110 În această privință, trebuie să se constate că nici articolul 15 din Regulamentul nr. 1024/2013, nici articolele 85-87 din Regulamentul nr. 468/2014, invocate de reclamantă, nu se opun ca BCE să se întemeieze pe un fapt ulterior notificării proiectului de achiziție. Reclamanta nu invocă nicio altă dispoziție sau principiu în susținerea argumentației sale.

111 Prin urmare, în măsura în care BCE s-a întemeiat pe cerințele privind capitalul reglementat stabilite de CPFC ulterior notificării, procedura nu este afectată de un viciu în raport cu dispozițiile invocate de reclamantă.

112 În plus, după cum arată în mod întemeiat BCE, din dispozițiile articolului 23 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2013/36, astfel cum au fost transpuse în dreptul leton înainte de notificarea proiectului de achiziție, rezultă că autoritățile competente trebuie să evalueze dacă instituția de credit va avea capacitatea de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale.

113 Punctul 13.4 din ghidul comun indică de altfel că supraveghetorul băncii-țintă trebuie să evalueze capacitatea acesteia din urmă de a respecta la momentul achiziției propuse și de a continua să respecte „după achiziție” toate cerințele prudențiale.

114 Din articolul 23 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2013/36 rezultă că, așa cum arată în mod întemeiat BCE, autoritățile competente trebuie să efectueze o evaluare prospectivă a respectării cerințelor prudențiale de către instituția de credit în cauză.

115 În consecință, BCE era îndreptățită să ia în considerare, la punctul 2.3.1 din decizia atacată, cerința totală de capital SREP pentru anul 2019, care ar fi fost stabilită de CPFC într-o scrisoare pe care reclamanta arată că a primit-o la 1 martie 2019, atunci când a evaluat dacă noul grup risca să nu îndeplinească cerințele privind capitalul reglementat cărora le-ar fi supus.

116 În plus, trebuie precizat că BCE, pentru a evalua capacitatea noului grup de a respecta cerințele prudențiale, s-a întemeiat, la punctul 2.3.1 din decizia atacată, nu numai pe cerința totală de capital SREP pentru anul 2019, ci și pe cerința totală de capital SREP aplicabilă reclamantei în anul 2018. Astfel, fără a se lua în considerare cerința totală de capital SREP pentru anul 2019, conform scenariului de bază, rata totală de fonduri proprii ale noului grup prevăzută pentru sfârșitul anului 2019 era de numai 12,91 %, altfel spus la un nivel inferior CGC care trebuia să fie respectată de reclamantă pentru anul 2018 (13,55 %).

117 În sfârșit, în măsura în care reclamanta arată că cerințele stabilite de CPFC în materie de fonduri proprii au fost contestate, trebuie să se considere, astfel cum arată în mod întemeiat BCE, că procedura jurisdicțională în fața instanțelor letone nu are efect suspensiv și nu se opunea ca BCE să se întemeieze în parte pe cerința totală de capital SREP pentru anul 2019.

118 În al treilea rând, chiar presupunând că, așa cum preconizează BCE, se poate considera că reclamanta a invocat, în susținerea celui de al doilea motiv, un argument potrivit căruia BCE ar fi intervenit în mod greșit în procedură înainte de transmiterea de către CPFC a unei propuneri de decizie, situație care nu se confirmă, acest argument ar trebui respins.

119 Astfel, atunci când legiuitorul Uniunii optează pentru o procedură administrativă care prevede adoptarea de către autoritățile naționale de acte pregătitoare ale unei decizii finale a unei instituții a Uniunii care produce efecte de drept și este susceptibilă să cauzeze prejudicii, el înțelege să stabilească, între această instituție și aceste autorități naționale, un mecanism special de colaborare care se bazează pe competența decizională exclusivă a instituției Uniunii (Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 48).

120 În temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1024/2013 coroborat cu articolul 15 alineatul (3) din același regulament și cu articolul 87 din Regulamentul nr. 468/2014, BCE deține competența exclusivă de a decide să autorizeze sau nu proiectul de achiziție, la finalul procedurii prevăzute în special la articolul 15 din Regulamentul nr. 1024/2013, precum și la articolele 85 și 86 din Regulamentul nr. 468/2014 (Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 54).

121 În cadrul unor relații guvernate de principiul cooperării loiale în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1024/2013, rolul autorităților naționale constă, astfel cum reiese din această dispoziție, din articolul 15 alineatele (1) și (2) din același regulament și din articolele 85 și 86 din Regulamentul nr. 468/2014, în înregistrarea cererilor de autorizare și în sprijinirea BCE, singura titulară a puterii de decizie, în special comunicându-i acesteia toate informațiile necesare în exercitarea atribuțiilor sale, examinând cererile menționate, apoi transmițând către BCE o propunere de decizie care nu este obligatorie pentru aceasta din urmă și cu privire la care, de altfel, nu este prevăzut de dreptul Uniunii să fie notificată solicitantului (Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 55).

122 Ținând seama de mecanismul special de colaborare pe care legiuitorul Uniunii a intenționat să îl stabilească între BCE și autoritatea națională competentă pentru examinarea cererilor de autorizare prealabilă a oricărei achiziții sau majorări de participații calificate în instituțiile de credit, BCE poate interveni în procedură înainte de transmiterea de către această din urmă autoritate a propunerii de decizie prevăzute la articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1024/2013, iar aceasta chiar de la începutul procedurii (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Campos Sánchez-Bordona prezentate în cauza Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, punctele 91, 95, 98 și 101).

123 Articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul nr. 468/2014 prevede, de altfel, că autoritatea națională competentă care primește o notificare cu privire la o intenție de a achiziționa o participație calificată într-o instituție de credit cu sediul în statul membru participant al acelei autorități notifică BCE cu privire la această notificare „cel târziu” la cinci zile lucrătoare de la confirmarea primirii în conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2013/36.

124 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

3. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe denaturarea faptelor pertinente

125 În speță, trebuie să se examineze al șaselea motiv, întemeiat pe denaturarea faptelor pertinente, imediat după primul și al doilea motiv, referitoare la încălcarea normelor procedurale, și înainte de al treilea motiv, referitor la încălcarea articolului 23 din Directiva 2013/36.

126 În cadrul celui de al șaselea motiv, reclamanta susține că decizia atacată se întemeiază pe o apreciere de fapt eronată. Decizia atacată nu ar ține seama de faptul că proiectul de achiziție determină o contribuție semnificativă a lui CR la capitalul reclamantei, deși ar fi vorba despre un fapt esențial.

127 BCE contestă argumentația reclamantei.

128 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, trebuie să se considere că reclamanta a invocat un motiv întemeiat pe faptul că BCE a săvârșit o eroare de fapt în ceea ce privește contribuția la capitalul reclamantei determinată de proiectul de achiziție.

129 Acest motiv este neîntemeiat în fapt.

130 Contrar celor susținute de reclamantă, BCE a ținut seama într-adevăr de faptul că proiectul de achiziție determina un „aport de capital” în favoarea reclamantei. Aceasta a precizat că „aportul de capital” respectiv rezulta dintr-o convenție de schimb de acțiuni între CR și anumiți acționari ai băncii-țintă. BCE a considerat că acest „aport de capital” nu permitea să se concluzioneze în sensul intenției lui CR de a furniza în viitor un sprijin suplimentar și, mai ales, acest fapt nu repunea în discuție necesitatea de a aprecia soliditatea financiară a tuturor potențialilor achizitori. Ea a apreciat că acest „aport de capital” ar avea un efect pozitiv asupra ratelor de fonduri proprii ale reclamantei potrivit domeniului actual al acesteia. BCE a considerat însă că, în pofida acestui efect, reclamanta nu putea fi considerată solidă din punct de vedere financiar, din cauza deficiențelor sale financiare, și anume a rentabilității sale negative, a nivelului ridicat al creditelor sale neperformante și a depășirii limitelor de expunere la riscurile mari. De asemenea, ea a considerat că, în pofida acestui efect pozitiv, nu era demonstrată capacitatea noului grup de a respecta cerințele prudențiale (răspunsul la observații, paginile 5-7).

131 Împrejurarea că menționarea acestui „aport de capital” figurează în răspunsul la observații este lipsită de relevanță, dat fiind că acesta din urmă este anexat la decizia atacată și trebuie să se considere că face parte integrantă din decizia menționată.

132 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, BCE a ținut seama de faptul că proiectul de achiziție determina un „aport de capital” în favoarea reclamantei, prin motive care, de altfel, nu sunt afectate de inexactitate.

133 Prin urmare, al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat.

4. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale criteriilor de evaluare prevăzute la articolul 23 din Directiva 2013/36

134 În primul rând, reclamanta susține că BCE nu a respectat cerința unor motive rezonabile prevăzută la articolul 23 din Directiva 2013/36. Aceasta apreciază că o achiziție ar trebui să facă obiectul unei opoziții numai în cazul în care are un efect negativ semnificativ în comparație cu situația în care proiectul de achiziție nu este realizat. Ghidul comun ar indica faptul că „achiziția propusă nu trebuie să influențeze negativ respectarea cerințelor prudențiale de către banca-țintă”. Or, BCE s-ar fi opus proiectului de achiziție în speță pentru motivul că îmbunătățirile aduse de această achiziție erau insuficiente. Punctul de vedere al BCE ar avea ca rezultat faptul că proiectul de achiziție nu poate fi realizat chiar dacă efectele sale sunt pozitive pe plan normativ.

135 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul solidității financiare, reclamanta arată că, în ceea ce privește capacitatea potențialului achizitor de a menține o structură financiară solidă în viitorul apropiat, BCE nu concluzionează că proiectul de achiziție ar avea un efect negativ semnificativ. Aceasta precizează că, din punctul de vedere al cerințelor în materie de fonduri proprii, achiziția respectivă ar determina o îmbunătățire chiar și în scenariul cel mai nefavorabil. BCE ar omite să compare proiectul de achiziție și scenariul în care cele două bănci nu sunt autorizate să formeze un nou grup.

136 În ceea ce privește îndoielile serioase referitoare la intenția reală a potențialilor achizitori indirecți de a susține banca-țintă în caz de nevoie, reclamanta consideră că BCE reproșează în mod eronat potențialilor achizitori indirecți că s-au angajat să susțină noul grup în caz de criză. BCE ar fi criticat în mod nejustificat, în răspunsul la observații, faptul că CR se aștepta să se pună capăt oricărui tratament arbitrar și discriminatoriu din partea autorităților letone. Aceasta nu ar fi demonstrat că faptele denunțate de CR, și anume că A i-a solicitat să plătească mită și a exercitat presiuni pentru a obține plata ei pentru a evita un tratament discriminatoriu, erau inexacte. Ea ar fi criticat în mod nejustificat faptul că anumite declarații referitoare la intenția de a susține banca erau însoțite de mențiunea „dacă se dovedește oportun”.

137 Reclamanta arată că există o contradicție între îndoielile exprimate în ceea ce privește intenția lui CR de a susține banca-țintă și faptul că proiectul de achiziție ar constitui, din punctul de vedere al reclamantei, un aport de capital de cel puțin zece milioane de euro. Aproximativ 40 % din această achiziție ar fi finanțat de CR.

138 Reclamanta adaugă că decizia atacată se întemeiază pe o interpretare eronată a criteriului solidității financiare. BCE s-ar fi întemeiat în mod greșit pe existența unei obligații generale de finanțare, în sensul că s-ar considera că achizitorul are capacitatea și intenția de a răspunde, datorită fondurilor proprii, tuturor nevoilor de finanțare cu care instituția de credit în cauză se poate confrunta în viitor. O interpretare adecvată a criteriului solidității financiare ar fi cea, mai restrictivă, a unei situații financiare solide care nu este de natură să genereze un comportament problematic.

139 În al treilea rând, în ceea ce privește criteriul respectării cerințelor prudențiale, reclamanta apreciază că decizia atacată rezultă dintr-o interpretare și dintr-o aplicare eronate ale acestui al doilea criteriu. BCE nu ar concluziona în sensul unui efect negativ al proiectului de achiziție, nici pentru banca-țintă, nici pentru reclamantă. Aceasta s-ar opune unei măsuri ale cărei efecte sunt pozitive.

140 În al patrulea și ultimul rând, reclamanta consideră că decizia atacată se întemeiază pe o eroare de interpretare a articolului 23 din Directiva 2013/36, întrucât criteriile de evaluare ar fi considerate cerințe de fond ale căror condiții trebuie îndeplinite în mod cumulativ. BCE ar fi trebuit să aprecieze, în cadrul unei evaluări globale ținând seama de toate criteriile de evaluare luate în ansamblu, dacă exista un risc important ca administrarea viabilă și prudentă a instituției de credit să nu fie garantată.

141 BCE, susținută de Comisie, contestă argumentația reclamantei.

142 Potrivit articolului 23 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/36:

„(1) La examinarea notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 22 alineatul (3) [din această directivă], autoritățile competente evaluează, pentru a asigura administrarea viabilă și prudentă a instituției de credit vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra instituției de credit respective, adecvarea potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, în conformitate cu următoarele criterii:

(a) reputația potențialului achizitor;

(b) reputația, cunoștințele, aptitudinile și experiența, astfel cum se menționează la articolul 91 alineatul (1) [din această directivă,] ale oricărui membru al organului de conducere și ale oricărui membru al conducerii superioare care va conduce activitatea instituției de credit ca urmare a proiectului de achiziție;

(c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul instituției de credit vizate de proiectul de achiziție;

(d) capacitatea instituției de credit de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1, rectificare în JO 2013, L 321, p. 6)] și, după caz, în dreptul Uniunii, în special Directivele 2002/87/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2003, L 35, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 5, p. 183),] și 2009/110/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO 2009, L 267, p. 7)], inclusiv condiția ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri efective, schimbul real de informații între autoritățile competente și împărțirea responsabilităților între autoritățile competente;

(e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului [(JO 2005, L 309, p. 15, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 214)] a fost sau este săvârșită în legătură cu proiectul de achiziție sau că proiectul de achiziție ar putea crește un astfel de risc.

(2) Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.”

143 Dispozițiile articolului 23 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/36 au fost transpuse în dreptul leton prin articolul 29 din Legea letonă privind instituțiile de credit și prin Regulamentul 192.

144 Astfel cum convin părțile, BCE dispune de o largă marjă de apreciere atunci când adoptă, precum în speță, un act referitor la supravegherea prudențială a unei instituții de credit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 86).

145 În această privință, instanța Uniunii exercită, așadar, un control cu privire la eroarea vădită de apreciere (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 11 decembrie 2018, Weiss și alții, C-493/17, EU:C:2018:1000, punctul 24 și jurisprudența citată).

a) Cu privire la criteriul solidității financiare a potențialului achizitor

146 Reclamanta susține, în primul rând, că, pentru a se opune proiectului de achiziție pe baza criteriului solidității financiare, BCE ar fi trebuit să se întemeieze pe existența unui efect negativ semnificativ al proiectului de achiziție în comparație cu situația în care această achiziție nu este realizată.

147 Cu toate acestea, nici din articolul 23 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpus în dreptul leton, nici, de altfel, din ghidul comun nu rezultă că BCE trebuie să demonstreze un asemenea efect pentru a se opune unui proiect de achiziție pe baza criteriului solidității financiare. *A fortiori*, din aceste dispoziții nu rezultă că BCE este obligată să efectueze analiza contrafactuală a situației în care această achiziție nu ar avea loc.

148 Dimpotrivă, articolul 51 din Regulamentul 192 definește soliditatea financiară a potențialului achizitor drept capacitatea acestuia de a finanța proiectul de achiziție și de a menține, în viitorul apropiat, o structură financiară solidă pentru el însuși și pentru întreprinderea-țintă, fără a face referire la un motiv de opoziție întemeiat pe efectul negativ semnificativ al proiectului de achiziție și fără a impune analiza situației în care această achiziție nu ar avea loc.

149 Deși reclamanta invocă punctul 13.1 din ghidul comun, trebuie să se constate că acesta privește criteriul respectării cerințelor prudențiale ale băncii-țintă, iar nu pe cel al solidității financiare a potențialului achizitor.

150 Prin urmare, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că BCE a încălcat articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36 atunci când s-a opus proiectului de achiziție pe baza criteriului solidității financiare a potențialului achizitor fără a demonstra existența unui efect negativ semnificativ al acestei achiziții.

151 În al doilea rând, reclamanta arată că BCE s-a întemeiat în mod eronat pe existența unei obligații generale de finanțare, considerând că, pentru ca proiectul de achiziție să poată fi autorizat având în vedere criteriul solidității financiare, potențialul achizitor ar trebui să aibă capacitatea și intenția de a răspunde, grație fondurilor sale proprii și în mod nelimitat, tuturor nevoilor de finanțare cu care instituția de credit în cauză se poate confrunta în viitor.

152 Acest argument provine dintr-o interpretare eronată a deciziei atacate.

153 Astfel, BCE a considerat, la punctele 2.2.1 și 2.2.2 din această decizie, că, ținând seama de situația lor financiară, potențialii achizitori nu erau în măsură să ofere un sprijin financiar băncii-țintă într-un context în care, ținând seama de planul de afaceri prezentat BCE, un asemenea sprijin ar fi probabil necesar.

154 Procedând astfel, BCE nu a impus potențialilor achizitori o obligație de finanțare nelimitată, ci s-a mărginit să aprecieze dacă potențialii achizitori prezentau o soliditate financiară suficientă pentru a face față nevoilor de capital ale noului grup, așa cum puteau fi evaluate în lumina informațiilor pe care ei înșiși le comunicaseră.

155 Prin urmare, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că BCE s-ar fi bazat în mod eronat pe existența unei obligații generale de finanțare a potențialilor achizitori trebuie înlăturat.

156 În al treilea rând, trebuie să se constate că reclamanta nu contestă dificultățile financiare cu care se confrunta, astfel cum au fost apreciate de BCE la punctul 2.2.1 din decizia atacată. În special, aceasta nu contestă că, *primo*, a suferit pierderi nete semnificative în cursul celor doi ani precedenți, *secundo*, se confrunta cu un risc de credit ridicat, ținând seama în special de o rată a creditelor neperformante de 47 % la mijlocul anului 2018, *tertio*, ratele sale de fonduri proprii erau de așa natură încât constituiau o încălcare a CGC în anul 2018, *quarto*, nu respecta limitele aferente expunerilor mari în privința mai multor contrapărți la nivelul grupului și, *quinto*, încălca limitele referitoare la tranzacțiile cu părțile afiliate în ceea ce îl privește pe CR.

157 Pe de altă parte, reclamanta nu contestă nici situația financiară a potențialilor achizitori indirecți, astfel cum a fost apreciată de BCE la punctul 2.2.2 din decizia atacată. În special, aceasta nu contestă că potențialii achizitori indirecți, în special CR, declaraseră o valoare scăzută a resurselor financiare, astfel cum a fost evaluată de BCE. Deși reclamanta subliniază că proiectul de achiziție ar determina o îmbunătățire a situației sale în materie de fonduri proprii, ea nu contestă că nivelurile de fonduri proprii ale noului grup nu ar fi adecvate, ținând seama de profilul de risc așteptat al grupului menționat și că ar fi probabil necesare viitoare aporturi de capital.

158 Prin urmare, ținând seama de dificultățile financiare cu care se confrunta reclamanta, de resursele scăzute ale potențialilor achizitori indirecți și de nevoile probabile de aport de capital ale noului grup, BCE a considerat, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că nici reclamanta, nici potențialii achizitori indirecți nu ar fi în măsură să furnizeze sprijinul financiar necesar băncii-țintă și noului grup.

159 În al patrulea și ultimul rând, reclamanta contestă aprecierea BCE care figurează la punctul 2.2.3 din decizia atacată, potrivit căreia existau îndoieli serioase cu privire la intenția potențialilor achizitori indirecți de a susține banca-țintă în caz de nevoie.

160 În această privință, trebuie să se constate, astfel cum subliniază Comisia, că motivele care figurează la punctele 2.2.1 și 2.2.2 din decizia atacată, referitoare la soliditatea financiară a reclamantei și a potențialilor achizitori indirecți, sunt în sine de natură să justifice concluzia BCE, menționată la punctul 2.2.4 din această decizie, potrivit căreia potențialii achizitori nu aveau capacitatea să mențină o structură financiară suficient de solidă în ceea ce privește banca-țintă și noul grup.

161 Prin urmare, argumentul reclamantei îndreptat împotriva motivului neesențial care figurează la punctul 2.2.3 din decizia atacată trebuie înlăturat ca inoperant.

162 În plus, trebuie să se constate că, pentru a concluziona că existau îndoieli serioase cu privire la intenția potențialilor achizitori indirecți de a susține banca-țintă în caz de nevoie, BCE s-a întemeiat pe lipsa unui angajament ferm și irevocabil de a acorda un astfel de sprijin. În această privință, din răspunsul la observații reiese că BCE s-a întemeiat pe o declarație a lui CR din 17 octombrie 2018 și pe o scrisoare a acestuia din 12 februarie 2019. De asemenea, a luat în considerare lipsa substanțială de sprijin financiar pentru reclamantă în ultima perioadă.

163 Or, *primo*, nu reiese din decizia atacată că BCE a reproșat potențialilor achizitori că s-au angajat să susțină noul grup numai în caz de criză.

164 *Secundo*, în declarația din 17 octombrie 2018, CR a arătat că intenția sa și cea a familiei sale de a continua să susțină reclamanta și grupul său în viitor erau „condiționate în totalitate” de intenția Republicii Letonia de a încheia un acord de soluționare amiabilă cu acesta pentru a remedia toate problemele arbitrare și discriminatorii pe care el și familia sa afirmau că le-au întâlnit și pe care le imputa CPFC și altor instituții.

165 Contrar celor susținute de reclamantă, BCE, întemeindu-se pe declarația menționată la punctul 164 de mai sus, nu i-a reproșat lui CR că a solicitat încetarea tratamentului normativ arbitrar și discriminatoriu invocat. Aceasta a constatat doar că, potrivit declarației menționate, sprijinul lui CR și al familiei sale pentru reclamantă și pentru grupul din care făcea parte aceasta era condiționat. În această privință, BCE arată în mod întemeiat că încheierea unei soluționări amiabile dorite de CR prezenta un grad ridicat de incertitudine.

166 Pe de altă parte, BCE a constatat că, potrivit unei scrisori a lui CR din 12 februarie 2019, acesta și familia sa erau pregătiți să acorde sprijin financiar băncii-țintă „dacă acest lucru [era] adecvat”. Utilizarea acestei expresii a putut fi considerată în mod valabil de BCE, în lumina declarației menționate la punctul 164 de mai sus, drept o rezervă exprimată de CR și de familia sa în ceea ce privește intenția lor de a sprijini banca-țintă în caz de criză.

167 *Tertio*, reclamanta subliniază că CR intenționa să finanțeze o parte semnificativă a proiectului de achiziție prin intermediul unei convenții de schimb de acțiuni încheiate între el însuși și anumiți acționari ai băncii-țintă, ceea ce se aseamănă cu un aport de capital.

168 Totuși, această împrejurare nu este suficientă pentru a se considera că CR era în mod necesar dispus să sprijine în viitor banca-țintă și noul grup.

169 Într-adevăr, trebuie să se constate că reclamanta nu contestă considerația de la punctul 2.2.3 din decizia atacată, care este însă deosebit de importantă pentru raționamentul urmat de BCE, potrivit căreia potențialii achizitori indirecți au demonstrat o lipsă substanțială de sprijin financiar pentru reclamantă în ultima perioadă. În această privință, din răspunsul la observații reiese că acționarii reclamantei, inclusiv CR, nu au contribuit cu capital pentru a remedia depășirea limitei aferente expunerilor mari, care a continuat din luna martie 2016. În plus, după cum arată BCE în memoriul în apărare, soluționarea depășirii de către reclamantă a limitei pentru tranzacțiile cu părțile afiliate, cauzată de acordarea unei amânări a plății în favoarea lui CR pentru răscumpărarea unei foste filiale ruse a reclamantei, depindea în principal de intenția lui CR de a avansa data acestei plăți amânate.

170 Prin urmare, BCE nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că existau îndoieli serioase cu privire la intenția potențialilor achizitori indirecți de a susține banca-țintă în caz de nevoie.

171 Rezultă din cele ce precedă că reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că BCE a încălcat articolul 23 din Directiva 2013/36 atunci când a considerat că criteriul stabilității financiare a potențialilor achizitori nu era îndeplinit.

b) Cu privire la criteriul respectării cerințelor prudențiale

172 Din articolul 56 din Regulamentul 192 rezultă că CPFC apreciază dacă banca în cauză îndeplinește criteriul respectării cerințelor prudențiale ținând seama în special de capacitatea sa de a respecta aceste cerințe în materie de fonduri proprii, de lichiditate, de limite referitoare la expunerile mari, de control intern, de gestionare a riscurilor și de conformitate, la data examinării notificării și după achiziția unei participații calificate.

173 Reclamanta arată că BCE nu concluzionează în sensul unui efect negativ al proiectului de achiziție nici pentru ea, nici pentru banca-țintă. Aceasta invocă punctul 13.1 din ghidul comun, potrivit căruia proiectul de achiziție nu ar trebui să compromită respectarea cerințelor prudențiale de către întreprinderea-țintă. Reclamanta adaugă că proiectul de achiziție are efecte pozitive.

174 Totuși, conformitatea în raport cu criteriul respectării cerințelor prudențiale nu trebuie apreciată din punctul de vedere al potențialului achizitor, ci din punctul de vedere al instituției de credit vizate de proiectul de achiziție, astfel cum rezultă din modul de redactare a articolului 23 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpus în dreptul leton prin articolul 29 alineatul 5 punctul 4 din Legea letonă privind instituțiile de credit. De altfel, reclamanta nu contestă acest aspect.

175 Prin urmare, chiar dacă din decizia atacată reiese că proiectul de achiziție ar avea efecte pozitive asupra fondurilor proprii ale reclamantei, acest lucru nu permite să se concluzioneze că banca-țintă ar respecta cerințele prudențiale.

176 Pe de altă parte, din decizia atacată reiese că conformitatea în raport cu criteriul respectării cerințelor prudențiale trebuie apreciată nu numai din punctul de vedere al băncii-țintă, ci și din punctul de vedere al noului grup. Reclamanta nu contestă nici acest aspect.

177 Punctul 13.7 din ghidul comun prevede de altfel că grupul din care întreprinderea-țintă va face parte trebuie să dispună de o capitalizare suficientă.

178 Or, contrar celor susținute de reclamantă, din decizia atacată reiese că, deși proiectul de achiziție nu ar avea un efect negativ imediat asupra respectării cerințelor de fonduri proprii și de lichiditate numai ale băncii-țintă, această achiziție ar avea un efect negativ asupra capacității băncii-țintă de a remedia deficiențele sale în ceea ce privește respectarea cerințelor prudențiale.

179 În această privință, reclamanta nu contestă că, ținând seama de faptul că planul de afaceri nu corecta deficiențele reclamantei în materie de guvernanță și de control intern, existau îndoieli serioase cu privire la capacitatea sa de a pune în aplicare un sistem viabil de guvernanță și de control intern la nivelul băncii-țintă.

180 Mai presus de toate, reclamanta nu contestă anumite motive ale deciziei atacate. Potrivit acestor motive, în primul rând, noul grup ar încălca probabil cerințele de fonduri proprii, indiferent de scenariul avut în vedere de planul de afaceri, precizându-se, ceea ce este cu atât mai puțin contestat, că scenariile defavorabile erau mai realiste decât scenariul de bază. În al doilea rând, ținând seama de pierderile nete semnificative ale băncii-țintă în anii 2017 și 2018 și de

deficiențele identificate în sistemul de control intern și de combatere a spălării banilor acestei bănci, noul grup ar avea un profil de risc ridicat. În al treilea rând, noul grup ar fi expus unui nivel ridicat de risc de credit și ar încălca limitele aferente expunerilor mari. În al patrulea rând, având în vedere că planul de afaceri nu corecta deficiențele de guvernanță ale reclamantei și ale băncii-țintă, existau îndoieli serioase cu privire la capacitatea noului grup de a asigura un sistem viabil de guvernanță și de control intern. În sfârșit, în al cincilea rând, strategia potențialilor achizitori nu era clară, în special în ceea ce privește organizarea noului grup în perioada de până la 18 luni dintre finalizarea achiziției și cea a fuziunii, planul de afaceri prezentând deficiențe semnificative în ceea ce privește coerența internă, lizibilitatea și descrierea acțiunilor avute în vedere, de natură să crească îndoielile cu privire la credibilitatea globală a achiziției.

181 Prin urmare, reclamanta nu demonstrează că proiectul de achiziție ar avea efecte pozitive în ceea ce privește banca-țintă și nici, în orice caz, în ceea ce privește noul grup. Reclamanta nu susține nici măcar că noul grup ar dispune de o capitalizare suficientă, după cum menționează punctul 13.7 din ghidul comun.

182 În consecință, ținând seama în special de îndoielile serioase cu privire la capacitatea noului grup de a respecta cerințele prudențiale aplicabile, BCE nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că criteriul respectării cerințelor prudențiale nu era îndeplinit și, prin urmare, nu a încălcat articolul 23 din Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpus în dreptul leton.

c) Cu privire la neluarea în considerare a celorlalte criterii de evaluare și la existența unor motive rezonabile de a se opune proiectului de achiziție

183 În primul rând, din articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2013/36 rezultă că autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1) al articolului menționat.

184 Această dispoziție nu impune autorității competente, atunci când se opune achiziției unei instituții de credit, să examineze, în decizia sa, ansamblul criteriilor prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36.

185 Dimpotrivă, autoritatea competentă se poate opune proiectului de achiziție în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu unul sau mai multe dintre criteriile menționate la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36.

186 Această interpretare este conformă cu obiectivul articolului 23 din Directiva 2013/36, care este de a garanta o administrare viabilă și prudentă a instituției de credit vizate de proiectul de achiziție.

187 Astfel, după cum subliniază BCE, având în vedere conținutul criteriilor prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36, aprecierea potrivit căreia există o atingere adusă obiectivului de administrare viabilă și prudentă a instituției de credit vizate de achiziție poate fi efectuată doar în raport cu unul dintre aceste criterii.

188 Interpretarea menționată este de altfel confirmată de punctele 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 și 14.7 din ghidul comun, potrivit cărora autoritatea competentă ar trebui să se opună proiectului de achiziție pe baza anumitor elemente referitoare doar la unul dintre criteriile menționate la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36.

189 În speță, prin faptul că s-a opus proiectului de achiziție în raport cu criteriile stabilității financiare și respectării cerințelor prudențiale, fără a examina celelalte criterii menționate la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36, BCE nu a încălcat, așadar, alineatele (1) și (2) ale articolului 23 menționat.

190 În al doilea rând, chiar presupunând că proiectul de achiziție ar fi avut ca efect îmbunătățirea situației reclamantei în materie de fonduri proprii și aceasta nu ar fi avut un efect negativ imediat asupra respectării cerințelor prudențiale aplicabile numai băncii-țintă în materie de solvabilitate și de lichiditate, nu este mai puțin adevărat că, pe de o parte, potențialii achizitori nu au capacitatea să mențină, în viitorul apropiat, o structură financiară viabilă în ceea ce privește banca-țintă și noul grup, și, pe de altă parte, existau îndoieli serioase în ceea ce privește capacitatea băncii-țintă și a noului grup de a respecta cerințele prudențiale.

191 Prin urmare, elementele pe care se întemeiază decizia atacată în ceea ce privește criteriul stabilității financiare și criteriul respectării cerințelor prudențiale constituiau motive rezonabile pentru a se opune proiectului de achiziție.

192 Al treilea motiv trebuie, așadar, respins ca nefondat.

5. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

193 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă principiul proporționalității. Decizia menționată nu ar conține nicio examinare a proporționalității. O abordare mai puțin intruzivă pentru atingerea obiectivului de a asigura respectarea deplină a cerințelor prudențiale ar consta în autorizarea proiectului de achiziție și adoptarea ulterioară a unor măsuri de supraveghere adecvate. O asemenea abordare ar reduce pretinsa nerespectare a cerințelor prudențiale.

194 BCE contestă această argumentație.

195 Principiul proporționalității impune ca actele instituțiilor Uniunii să fie de natură să atingă obiectivele legitime urmărite de reglementarea în cauză și să nu depășească limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile (Hotărârea din 22 ianuarie 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punctul 50, și Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 206).

196 Aprecierea proporționalității unei măsuri trebuie să se concilieze cu respectarea marjei de apreciere eventual recunoscute instituțiilor Uniunii cu ocazia adoptării sale (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 53 și jurisprudența citată).

197 Reclamanta apreciază că ar fi fost preferabil ca BCE să nu se opună proiectului de achiziție și să adopte măsuri de supraveghere adecvate în urma acestei achiziții.

198 Totuși, reclamanta nu furnizează nicio precizare cu privire la natura măsurilor de supraveghere care ar fi fost de natură să remedieze deficiențele evidențiate de BCE în ceea ce privește soliditatea financiară a potențialilor achizitori și capacitatea băncii-țintă de a respecta și de a

continua să respecte cerințele prudențiale, pentru a garanta o administrare viabilă și prudentă a băncii-țintă. În plus, Tribunalul constată că din înscrisurile din dosar rezultă că tocmai reclamanta nu respecta deja cerințele prudențiale aplicabile.

199 Prin urmare, din dosar nu reiese că existau măsuri adecvate mai puțin restrictive decât decizia atacată de natură să asigure obiectivul prevăzut la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36, și anume asigurarea administrării viabile și prudente a băncii-țintă.

200 În aceste condiții, întrucât, astfel cum s-a arătat la punctul 191 de mai sus, existau motive rezonabile pentru a se opune proiectului de achiziție și ținând seama și de marja largă de apreciere de care dispunea BCE, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că decizia atacată încalcă principiul proporționalității.

201 Al patrulea motiv trebuie, așadar, respins ca nefondat.

6. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a caracterului discreționar al unei decizii adoptate în temeiul articolului 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1024/2013

202 Reclamanta susține că decizia atacată nu ține seama de caracterul discreționar al unei decizii de opoziție la o achiziție. BCE ar fi prezumat că era obligată să se opună proiectului de achiziție din moment ce nu erau îndeplinite „anumite” criterii prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36, interpretând aceste criterii drept cerințe, iar nu în cadrul unei evaluări globale. Reclamanta ar fi fost privată de exercitarea imparțială a puterii discreționare a autorității competente, la care are dreptul în temeiul articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

203 BCE, susținută de Comisie, contestă argumentația reclamantei.

204 După cum s-a arătat la punctul 185 de mai sus, autoritatea competentă se poate opune proiectului de achiziție în cazul în care există motive rezonabile în acest sens pe baza unuia sau mai multor criterii menționate la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/36.

205 Astfel cum s-a arătat la punctul 144 de mai sus, BCE dispune de o largă marjă de apreciere atunci când adoptă, precum în speță, un act referitor la supravegherea prudențială a unei instituții de credit.

206 Or, din decizia atacată nu rezultă că BCE a considerat că nu dispunea de o largă putere de apreciere.

207 În special, deși BCE a considerat, la punctele 2.4 și 2.5 din decizia atacată, că nu erau îndeplinite nici criteriul stabilității financiare, nici cel al respectării cerințelor prudențiale, aceasta nu înseamnă că s-a considerat privată de o largă putere pentru a aprecia respectarea fiecăruia dintre criteriile respective.

208 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că reclamanta ar fi fost privată de exercitarea imparțială a puterii discreționare a autorității competente, potrivit articolului 41 din cartă, orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor și organelor Uniunii.

209 În această privință, reclamanta nu invocă, în cadrul celui de al cincilea motiv, niciun element de natură să demonstreze că decizia atacată este afectată de o lipsă de imparțialitate.

210 Prin urmare, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că BCE nu a respectat puterea largă de apreciere de care dispunea pentru a adopta decizia atacată și nici că, procedând astfel, a încălcat dreptul la bună administrare, garantat de articolul 41 din cartă.

211 Al cincilea motiv trebuie respins ca nefondat.

7. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice

212 Reclamanta susține că BCE nu stabilește niciun criteriu clar cu privire la tipul de consolidare pe care îl autorizează în sectorul bancar. Aceasta nu ar defini condițiile precise care trebuie îndeplinite ținând seama de interpretarea sa privind criteriile solidității financiare și respectării cerințelor prudențiale. Aceste condiții nu pot implica faptul că sume nelimitate pot fi extrase din fondurile potențialului achizitor pentru a răspunde nevoilor potențiale de finanțare ale băncii-țintă sau că deficiențe de reglementare continue împiedică o achiziție chiar dacă această achiziție are efecte pozitive semnificative. BCE ar fi trebuit să informeze reclamanta cu privire la așteptările sale, de exemplu în ceea ce privește valoarea fondurilor necesare pentru a îndeplini condiția de soliditate financiară.

213 BCE contestă această argumentație.

214 Principiul securității juridice impune în special ca normele de drept să fie clare și precise, iar efectele lor să fie previzibile, mai ales atunci când pot produce consecințe defavorabile pentru persoanele fizice și pentru întreprinderi [a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 111 și jurisprudența citată].

215 Corolar al principiului securității juridice, dreptul de a invoca protecția încrederii legitime aparține oricărui particular aflat într-o situație din care reiese că administrația Uniunii a determinat-o să nutrească speranțe întemeiate. Constituie asigurări de natură să dea naștere unor asemenea speranțe, indiferent de forma în care sunt comunicate, informații precise, necondiționate, concordante și emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea principiului protecției încrederii legitime în cazul în care administrația nu a furnizat asigurări precise [Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 112].

216 În speță, decizia atacată se întemeiază pe criteriile solidității financiare și respectării cerințelor prudențiale prevăzute de Directiva 2013/36, astfel cum a fost transpusă în dreptul leton, și clarificate prin ghidul comun.

217 Aceste criterii trebuie să fie considerate clare, precise și previzibile în sensul jurisprudenței citate la punctul 214 de mai sus.

218 Contrar celor susținute de reclamantă, după cum s-a arătat deja la punctul 154 de mai sus, BCE nu a impus, în cadrul analizei sale privind criteriul solidității financiare, ca sume „nelimitate” să poată fi extrase din fondurile potențialilor achizitori pentru a răspunde nevoilor de finanțare potențiale ale băncii-țintă. Pe de altă parte, așa cum s-a arătat la punctul 130 de mai sus, BCE a prezentat

motivele pentru care, în pofida efectelor pozitive ale proiectului de achiziție asupra ratelor de fonduri proprii ale reclamantei, nu era îndeplinit criteriul respectării cerințelor prudențiale. În plus, BCE nu este obligată, înainte de adoptarea unei decizii privind achiziția unei participații calificate, să informeze potențialul achizitor cu privire la valoarea fondurilor necesare pentru ca ea să autorizeze achiziția menționată în raport cu criteriul solidității financiare.

219 În ceea ce privește principiul protecției încrederii legitime, este suficient să se constate, astfel cum arată BCE, că reclamanta nu susține că BCE i-a oferit asigurări care au determinat-o să nutrească speranțe întemeiate.

220 Prin urmare, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 215 de mai sus, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că BCE a încălcat principiul protecției încrederii legitime.

221 Prin urmare, al șaptelea motiv trebuie respins ca nefondat.

8. Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe nerecunoașterea răspunderii BCE și a CPFC

222 Reclamanta susține că decizia atacată este eronată întrucât BCE nu ar fi luat în considerare propria răspundere și pe cea a CPFC pentru pierderea încrederii în procesul de reglementare și consecințele pe care aceasta le avea asupra finanțării sale și a celei a noului grup.

223 Reclamanta apreciază că temeri serioase cu privire la corupție au determinat o pierdere a încrederii în procesul de supraveghere din Letonia și în cadrul mecanismului unic de supraveghere (MUS). Aceste temeri ar fi legate de tentativele lui A de a obține mită de la reclamantă și de la potențialii achizitori indirecți, precum și de tratamentul normativ inechitabil asociat acestor tentative. CR ar fi semnalat actele de corupție respective încă din anul 2017 autorităților din Regatul Unit, apoi autorităților letone. Reclamanta indică de asemenea procedura de arbitraj menționată la punctul 5 de mai sus. Ar exista un consens al observatorilor externi [printre care Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) și Comisia] în sensul că supravegherea bancară este denaturată în Letonia din cauza unor practici de corupție generalizate. Afirmațiile referitoare la A ar fi fost confirmate de greșeli similare semnalate de alte persoane. În ceea ce privește litigiul dintre BCE și Republica Letonia, precum și dintre A și Republica Letonia, cu care Curtea a fost sesizată, ar trebui să se prezume că BCE a primit acum elementele de probă privind conduita necorespunzătoare a lui A. Actele sancționabile atribuite acestuia din urmă ar fi de o gravitate suficientă pentru ca el să fie eliberat din funcție chiar înainte de o condamnare penală definitivă.

224 Reclamanta arată că, deși BCE apără independența sa împotriva oricărei ingerințe a autorităților letone, ea nu își îndeplinește rolul de a se asigura că MUS nu este denaturat de corupție, deși acest rol este cu atât mai esențial cu cât BCE și funcționarii săi beneficiază de protecții și de privilegii speciale față de serviciile naționale competente de aplicare a legii. BCE ar avea obligația de a efectua investigații în caz de corupție sau de altă formă de conduită necorespunzătoare potențială.

225 Reclamanta apreciază că ea însăși și potențialii achizitori indirecți sunt supuși unui tratament normativ sever pentru că au denunțat probleme de corupție și au impus o abordare anticipativă. Aceasta ar reieși din critica formulată de BCE cu privire la faptul că angajamentul lui CR de a finanța reclamanta era însoțit de cerința ca procesul de reglementare să nu fie denaturat de corupție.

226 Reclamanta apreciază că abordarea BCE, care impune investiții suplimentare în favoarea sa, dar descurajează orice investiție prin adoptarea unei atitudini ostile și refuză să recunoască legitimitatea cererilor de respectare a statului de drept, nu este cea a unei administrații imparțiale. Această abordare ar încălca adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, articolul 23 din Directiva 2013/36 și articolul 41 din cartă.

227 BCE contestă argumentația reclamantei.

228 Reclamanta susține că, prin nerecunoașterea răspunderii BCE și a CPFC pentru pierderea încrederii în procesul de reglementare, decizia atacată încalcă adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, articolul 23 din Directiva 2013/36 și articolul 41 din cartă.

229 În primul rând, în ceea ce privește natura faptelor de corupție în cauză, trebuie să se precizeze că afirmația conform căreia supravegherea bancară este denaturată în Letonia de practici de corupție „generalizate” nu este însoțită de precizări care să permită aprecierea domeniului de aplicare al acestora.

230 Trebuie să se constate de asemenea că, pe de o parte, ancheta penală care a condus la inculparea lui A nu privește reclamanta, ci o bancă letonă terță și, pe de altă parte, în ceea ce privește faptele de corupție denunțate de CR, reclamanta arată fără precizări suplimentare că ancheta este în curs.

231 În al doilea rând, potrivit adagiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, nimeni nu se poate prevala de propria turpitudine.

232 Pentru a invoca adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, trebuie să se demonstreze un comportament culpabil imputabil BCE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 ianuarie 2021, ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punctul 170).

233 Deși reclamanta consideră că BCE avea obligația de a desfășura o anchetă în ceea ce privește faptele de corupție denunțate de CR, BCE arată în mod întemeiat că nu este competentă să efectueze ea însăși o anchetă cu privire la astfel de fapte și cooperează în această privință cu autoritățile naționale competente.

234 Nici împrejurarea că BCE are sarcina de a asigura funcționarea eficientă și coerentă a MUS, nici aceea că funcționarii BCE beneficiază de privilegii și de imunități față de serviciile naționale competente în materie penală nu au ca efect să dea BCE competența de a efectua o anchetă cu privire la acte de corupție de care guvernatorul unei bănci centrale naționale s-ar fi făcut vinovat.

235 În această privință, Curtea a statuat că imunitatea de jurisdicție prevăzută la articolul 11 litera (a) din Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene nu se aplică atunci când beneficiarul acestei imunități este pus sub acuzare într-o procedură penală pentru acte care nu au fost îndeplinite în cadrul funcțiilor pe care le exercită în numele unei instituții a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 noiembrie 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, punctul 97). Aceasta a precizat că faptele de corupție ies prin ipoteză din sfera atribuțiilor unui funcționar sau ale unui alt agent al Uniunii, precum și a celor ale unui guvernator al unei bănci centrale a unui stat membru care face parte dintr-un organ BCE (Hotărârea din 30 noiembrie 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, punctul 67).

236 În plus, chiar presupunând că BCE a săvârșit o greșeală prin faptul că nu a desfășurat o anchetă cu privire la faptele de corupție denunțate de CR sau cu privire la declarațiile făcute de A în privința reclamantei, nu s-a demonstrat că această greșeală a fost de natură să determine nelegalitatea deciziei atacate, care nu se pronunță cu privire la oportunitatea de a desfășura o asemenea anchetă, ci se pronunță cu privire la cererea de achiziție a unei participații calificate.

237 Prin urmare, reclamanta nu este îndreptățită să solicite anularea deciziei atacate pentru motivul că BCE nu a desfășurat o anchetă cu privire la faptele de corupție denunțate de CR.

238 În al treilea rând, în ceea ce privește pretinsul tratament normativ inechitabil asociat faptelor de corupție pe care le denunță, reclamanta nu arată precis care sunt actele administrative care, în opinia sa, sunt afectate de nelegalitate și nici, în orice caz, în ce măsură nelegalitatea acestor acte, presupunând că ar fi demonstrată, este de natură să determine nelegalitatea deciziei atacate înseși.

239 Deși reclamanta a precizat, în cadrul celui de al doilea motiv, că a contestat cerința totală de capital SREP stabilită pentru anul 2019, această împrejurare nu pune în discuție considerația că rata totală de fonduri proprii a noului grup prevăzută pentru sfârșitul anului 2019 era de numai 12,91 %, cu alte cuvinte la un nivel inferior față de CGC pe care reclamanta trebuia să îl respecte pentru anul 2018, după cum s-a constatat la punctul 116 de mai sus.

240 În al patrulea și ultimul rând, decizia atacată nu a fost adoptată pentru motivul că reclamanta a denunțat fapte de corupție sau a solicitat o anchetă cu privire la aceste fapte.

241 În special, contrar celor susținute de reclamantă, așa cum s-a arătat la punctul 165 de mai sus, BCE nu a reproșat CR că a solicitat încetarea pretinsului tratament normativ arbitrar și discriminatoriu.

242 Prin urmare, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că, în lipsa recunoașterii răspunderii BCE și a CPFC, decizia atacată încalcă adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, articolul 23 din Directiva 2013/36 și articolul 41 din cartă.

243 Al optulea motiv trebuie respins ca nefondat.

244 Reiese din toate cele care precedă că acțiunea trebuie să fie respinsă.

V. Cu privire la cheltuielile de judecată

245 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de BCE, conform concluziilor acesteia din urmă.

246 Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, în temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **PNB Banka AS suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Banca Centrală Europeană (BCE).**

3) **Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 7 decembrie 2022.

Semnături